

Sygn. akt IV U 1041/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Górczyńska-Bebłot

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Oliwia Rajewska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2018 roku w C.

sprawy R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 4 lipca 2018 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 1041/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lipca 2018 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania R. P. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnianiu decyzji organ rentowy wskazał, że w jego ocenie ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub

o szczególnym charakterze. W szczególności za tego rodzaju prace nie można uznać okresu zatrudnienia w (...) S.A. w K. od 13 do 27 marca 2018 roku, ponieważ wykonywanie przez 15 dni czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie może być uznane za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł R. P., zarzucając:

1. naruszenie art. 7 k.p.a., poprzez brak podjęcia czynności niezbędnych do załatwienia przedmiotowej sprawy oraz do wyjaśnienia stanu faktycznego, przede wszystkim poprzez brak przeprowadzenia w dostatecznym zakresie postępowania dowodowego;
2. naruszenie art. 77§ 1 k.p.a., poprzez brak rozpatrzenia całości materiału dowodowego w sposób wyczerpujący;

3. naruszenie art. 80 k.p.a., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów – przedłożonych dokumentów na rzecz dowolności tej oceny, sprzecznej z przepisami prawa i stanowiskiem samego organu, co równoznaczne jest z uchybieniem w/w przepisowi ustawy;

4. naruszenie art. 107 k.p.a., poprzez takie sporządzenie uzasadnienia wydanej w sprawie decyzji, które nie odpowiada przesłankom w/w przepisu, w tym przede wszystkim poprzez przedstawienie jedynie fragmentarycznej analizy materiału dowodowego i brak poparcia logicznym, zgodnym ze stanem faktycznym i prawnym wywodem przyjęcia, że nie przysługuje mu prawo do emerytury pomostowej;

5. przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, przede wszystkim jej art. 3 i 4, poprzez błędną ich wykładnię, względnie niewłaściwe zastosowanie, prowadzące do przyjęcia, że nie spełnia on warunków pozwalających na przyznanie mu emerytury pomostowej, podczas gdy spełnienie tych warunków zostało przez niego wykazane, w szczególności udokumentował on, że po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

6. sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez przyjęcie, że:

- nie spełnia on warunków pozwalających na przyznanie mu emerytury pomostowej, podczas gdy spełnienie tych warunków zostało przez niego wykazane,

- okres pracy świadczonej w (...) S.A. w K. nie może zostać uwzględniony do pracy w warunkach szczególnych, podczas gdy praca wykonywana przez niego w okresie od 13 do 27 marca 2018 roku była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony dodatkowo podniósł, że ustawa o emeryturach pomostowych nie precyzuje jak długo ma trwać wykonywanie pracy po dniu 31 grudnia 2008 roku, aby można ją było uznać za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z czego należałoby wywieść, że wystarczy przepracowany 1 dzień w szczególnych warunkach, aby uznać, że przesłanka określona w ustawie została spełniona. Powyższe potwierdza zresztą sam organ rentowy na swojej stronie internetowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

R. P. urodził się w dniu (...). W dniu 25 czerwca 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, powołując się na załączone do wcześniejszego wniosku z dnia 27 kwietnia 2018 roku świadectwo pracy z dnia 28 marca 2018 roku, wystawione przez (...) S.A. w K., w którego pkt 11 wskazano, że w okresie od 13 do 27 marca 2018 roku był zatrudniony na stanowisku ślusarza, na którym wykonywał prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych. Całkowity staż emerytalny odwołującego wynosi 29 lat, 4 miesiące i 9 dni, w tym 15 lat, 2 miesiące i 25 dni okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach (bez spornego okresu od 13 do 27 marca 2018 roku). Ostatnie zatrudnienie odwołującego poprzedzające sporny okres zatrudnienia w (...) S.A. w K. ustało z dniem 29 listopada 2005 roku i po tej dacie nie pozostawał on już czynny zawodowo, a jedynie w okresie od 17 stycznia 2006 roku do 16 stycznia 2007 roku pobierał zasiłek dla bezrobotnych – okoliczności niesporne.

(v. akta rentowe)

W dniu 13 marca 2018 roku R. P. zawarł z (...) S.A.

w K. umowę o pracę na okres próbny od 13 marca 2018 roku do 27 marca 2018 roku, na mocy której miał wykonywać pracę na stanowisku ślusarza, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w kwocie 2.100,00 zł brutto. W aktach osobowych ubezpieczonego brak jest pisemnego zakresu obowiązków, natomiast zgodnie z nadesłaną przez jego pracodawcę kartą charakterystyki stanowiska szczególnego, na stanowisku ślusarza SUR odwołujący miał wykonywać:

- a. prace remontowe pieców i kotłów do topienia ołowiu, maszyny odlewniczej, układu odpylającego gazy technologiczne (ZO);
- b. obsługę instalacji zagazowania ciekłego tlenu i azotu ((...), ZO).

Stosunek pracy łączący ubezpieczonego z (...) S.A. w K. rozwiązał się z upływem czasu, na jaki został zawarty.

W związku z ustaniem stosunku pracy, pracodawca wystawił odwołującemu w dniu 28 marca 2018 roku świadectwo pracy, w którego treści wskazał, że pracował on na stanowisku ślusarza, na którym wykonywał prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych.

(v. akta osobowe ubezpieczonego)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1924), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Nadto w myśl art. 49 ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (ust. 3).

Nadto zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4).

Co należy rozumieć pod pojęciem „przepisów dotychczasowych” rozstrzygnięte zostało w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 (OSNP 2002/10/243), w której wskazano, iż zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia, praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że R. P. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku; ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; osiągnął 60 rok życia; ma okres składkowy

i nieskładkowy wynoszący powyżej 25 lat; przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a także nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. Kwestia sporna sprowadza się w tej sytuacji wyłącznie do ustalenia, czy ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że wystawiane przez pracodawców świadectwa pracy (świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze), jakkolwiek są dokumentami ważnymi, to zawierają jedynie oświadczenie wiedzy. Nie są to dokumenty prawotwórcze i mające znaczenie prejudycjalne dla ustalania ewentualnych przyszłych uprawnień, a okoliczności

w tych dokumentach potwierdzone przez pracodawcę, podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu przed organem rentowym, jak i w postępowaniu sądowym. Taki też pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w tezie 4 wyroku z dnia 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09 (LEX nr 518067), wskazując że świadectwo wykonywania pracy

w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244

§ 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Samo zatem złożenie przez ubezpieczonego świadectwa pracy z dnia 28 marca 2018 roku, z którego wynika, że w okresie od 13 do 27 marca 2018 roku wykonywał prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych, nie jest wystarczające do bezwzględnego uznania, że faktycznie tego rodzaju pracę we wskazanym w nim okresie wykonywał, a okoliczności wskazane

w tym dokumencie, na normalnych zasadach podlegają badaniu w toku procesu.

Powyższe jest szczególnie istotne w sprawie niniejszej, gdyż tak umowa o pracę

z dnia 13 marca 2018 roku jak i w/w świadectwo pracy z dnia 28 marca 2018 roku, jednoznacznie wskazywały, że odwołujący nominalnie był zatrudniony na stanowisku ślusarza. Stanowisko to jest bowiem jednym z najbardziej pojemnych stanowisk występujących na rynku pracy, tj. wykonywane są na nim przeróżne prace, z których jedynie minimalny ułamek stanowią prace, które mogą być kwalifikowane jako prace wykonywane w szczególnych warunkach lub prace o szczególnym charakterze

w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych. W tej sytuacji konieczne było przeprowadzenie dodatkowego postępowania dowodowego

w niniejszej sprawie, w tym zwłaszcza przesłuchanie odwołującego na okoliczność faktycznie wykonywanych przez niego czynności. W tym celu R. P. został wezwany na rozprawę w dniu 18 października 2018 roku celem przesłuchania ze stawiennictwem obowiązkowym – pod rygorem pominięcia dowodu z wyjaśnień

(v. kopia wezwania k. 14). Pomimo powyższego odwołujący z nieusprawiedliwionych przyczyn nie stawił się na wyznaczonym terminie (jego pełnomocnik wyjaśnił, że przyczyną tego niestawiennictwa była ocena ubezpieczonego, że spełnia wszystkie wymogi do nabycia prawa do emerytury pomostowej), wobec czego Sąd odstąpił od dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron.

Nie ulega przy tym żadnej wątpliwości, że w niniejszej sprawie ciężar dowodu na okoliczność wykonywania w okresie od 13 do 27 marca 2018 roku pracy

w szczególnych warunkach, z mocy przepisów art. 232 k.p.c. i 6 k.c. spoczywał na R. P., który wobec wskazanego powyżej braku mocy wiążącej świadectwa pracy z dnia 28 marca 2018 roku – dokumentu prywatnego – winien był przedstawić na tą okoliczność inne dowody, choćby w postaci swoich wyjaśnień, czy ewentualnie zeznań świadków. Tymczasem ubezpieczony, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, jako jedyny dowód w sprawie wskazywał właśnie świadectwo pracy z dnia 28 marca 2018 roku, a dodatkowo swoim zachowaniem (brakiem stawiennictwa) uniemożliwił przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania dopuszczonego przez Sąd z urzędu.

W dalszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z poz. 10 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, pracami w warunkach szczególnych są prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych, które muszą być wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 3 ust. 4 ustawy). Jak tymczasem wynika z przedstawionej przez (...) S.A. w K. karty charakterystyki stanowiska szczególnego, na stanowisku ślusarza SUR (zapewne ślusarz utrzymania ruchu) odwołujący miał wykonywać:

- a. prace remontowe pieców i kotłów do topienia ołowiu, maszyny odlewniczej, układu odpylającego gazy technologiczne (ZO);
- b. obsługę instalacji zagazowania ciekłego tlenu i azotu ((...), ZO).

Jednocześnie obecny na rozprawie w dniu 18 października 2018 roku pełnomocnik ubezpieczonego potwierdził, że jego mocodawca był zatrudniony jako ślusarz remontowy, a charakterystyka jego stanowiska pracy przedstawiona przez pracodawcę, odpowiada faktycznemu charakterowi jego pracy.

Mając powyższe na uwadze należy po pierwsze wskazać, że wątpliwości Sądu budzi to, czy instalacje do zagazowania ciekłego tlenu i azotu, przy których obsłudze zgodnie z informacją pracodawcy miał pracować odwołujący, stanowiły integralną część agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych. Jest to zaś istotne o tyle, że w przypadku gdyby tak nie było, a ubezpieczony faktycznie część dniówki pracował przy obsłudze tych instalacji, to wówczas automatycznie nie wykonywałby on pracy w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy, niezależnie od tego jak oceniać by jego pracę przy remontach pieców i kotłów do topienia ołowiu, maszyny odlewniczej i układu odpylającego gazy technologiczne.

Co więcej, zdaniem Sądu Okręgowego prace przy remontach pieców i kotłów do topienia ołowiu, maszyny odlewniczej i układu odpylającego gazy technologiczne, nie są tożsame z pracami przy bezpośredniej obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych. Różnego rodzaju prace remontowe, związane z utrzymaniem ruchu maszyn i urządzeń produkcyjnych, ze swej natury i konieczności w znacznej części wykonywane są na co najmniej częściowo wyłączonych maszynach i urządzeniach, podczas gdy bezpośrednia obsługa tych urządzeń, o której mowa w załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, nieodłącznie związana jest z ich ruchem.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 roku, I UK 13/13 (LEX nr 1413490), w którym wskazał, że prace w hutnictwie polegające na bieżącej konserwacji i remontach pieców i urządzeń produkcyjnych nie są pracami bezpośrednio przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych, wymienionymi w pkt 6 załącznika nr 1 do ustawy z 2008 roku

o emeryturach pomostowych. Odwołanie się przez ustawodawcę nie do prac przy obsłudze wskazanych pieców lub do prac związanych z ich obsługą, ale do prac bezpośrednio przy takiej obsłudze wskazuje, że pkt 6 załącznika nr 1 do ustawy

o emeryturach pomostowych obejmuje prace wykonywane bezpośrednio w procesie produkcji, a nie wszystkie czynności składające się na ostateczny rezultat całego procesu produkcyjnego, choćby pozostawały z nim w ścisłym związku. Do tych ostatnich niewątpliwie należą prace konserwacyjno-remontowe, które co prawda polegają na utrzymywaniu pieców hutniczych w sprawności i ruchu, ale nie na ich bezpośrednim obsługiwaniu, a właśnie z tą bezpośrednią obsługą ustawodawca łączy stałe występowanie szczególnie uciążliwych czynników ryzyka określonych w art. 3 ust. 1 i 2, uprawniające do emerytury pomostowej na podstawie art. 7 ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższy pogląd znajduje wprost przełożenie na grunt sprawy niniejszej, gdyż w spornym okresie ubezpieczony nie pracował bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych, ale przy ich remontach.

Mając powyższe okoliczności na uwadze jedynie na marginesie należy wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które

z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego,

w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Tymczasem w niniejszej sprawie R. P. swoją zasadniczą aktywność zawodową zakończył z dniem 29 listopada 2005 roku, a następnie wznowił ją

w marcu 2018 roku na okres zaledwie 15 dni, w trakcie których miał wykonywać pracę w szczególnych warunkach, z czego wywodził swoje uprawnienia do emerytury pomostowej. W ocenie Sądu Okręgowego zważywszy na bardzo krótki okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach narażenia na czynniki ryzyka, o których mowa w cytowanym powyżej przepisie, nie można uznać, aby

w okresie od 13 do 27 marca 2018 roku wykonywał on pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Szczególnie trudno jest przyjąć, aby przez okres 15 dni mogło dojść do trwałych uszkodzeń zdrowia odwołującego, ewentualnie aby już po tym czasie warunki środowiska pracy, determinowane siłami natury lub procesami technologicznymi, stawiały przed nim wymagania przekraczające poziom jego możliwości, **ograniczony w wyniku procesu starzenia się** jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. W ocenie Sądu niuprawnione byłoby stwierdzenie, że ubezpieczony w ciągu 15 dni postarzał się na tyle, że już kolejnego dnia nie byłby w stanie wykonywać dotychczasowej pracy.

Warto przy tym zauważyć, że na podobny problem zwrócił uwagę Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 19 stycznia 2016 roku, I UK 269/15 (LEX nr 1999817), w którym wskazał, że skoro incydentalne (sporadyczne), uboczne i krótkotrwałe - w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach - wykonywanie czynności w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, nie stanowi podstawy do wyłączenia ich wykonywania

z okresów szczególnego zatrudnienia dla celów emerytalnych, to - a contrario - sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulega żadnej wątpliwości, że wykonywanie czynności w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia przez okres zaledwie 15 dni, zwłaszcza po przerwie w aktywności zawodowej wynoszącej ponad 12 lat, należy traktować jako jedynie incydentalne

i tym samym nie może ono zostać uznane za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konsekwencji ponieważ R. P. nie udowodnił, aby spełniał warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej, tj. aby po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, jego odwołanie podlegało oddaleniu.

Wobec powyższego, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści niniejszego uzasadnienia, orzeczono jak w sentencji wyroku.